

Ο ΣΑΪΜΟΝ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

ΜΠΕΚΟΥ
ΑΛΗΠΕΡΤΑΛΛΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο ΣΑΪΜΟΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή ή εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Μπέκυ Αλμπερτάλλι, *Ο Σάμον εναντίον της ανθρωπότητας*

Becky Albertalli, *Simon vs. the Homo Sapiens Agenda*

Μετάφραση: Γιώργος Παναγιωτάκης, Καρολίνα Μιζάν

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Chris Bilheimer

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Alison Klarthor

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωνοπούλου

Σελιδοποίηση: Κατερίνα Σταματοπούλου

Copyright© by Becky Albertalli 2015, 2018

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Chris Bilheimer, 2015

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Balzer + Bray, an imprint of Harper Collins Publishers, 195 Broadway, New York, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2020

ΚΕΤ Γ580 – ΚΕΠ 62/20

ISBN 978-960-16-8481-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΟΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665 - ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 - ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ο ΣΑΪΜΟΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

ΜΠΕΚΟΥ
ΑΛΜΠΕΡΤΑΛΛΙ

Μετάφραση
Γιώργος Παναγιωτάκης
Καρολίνα Μιζάν

*Στους Μπράιαν, Όουεν και Χένρι,
χάρη στους οποίους γράφω ιστορίες αγάπης*

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΥΠΟΤΟΝΙΚΗ συζήτηση. Σχεδόν δεν καταλαβαίνω ότι με εκβιάζει.

Καθόμαστε σε κάτι μεταλλικές πτυσσόμενες καρέκλες, στα παρασκήνια.

«Διάβασα το μείλ σου» λέει ο Μάρτιν Άντισον.

Σηκώνω το κεφάλι. «Τι;»

«Πριν, στη βιβλιοθήκη. Όχι επίτηδες, φυσικά».

«Διάβασες το μείλ μου;»

«Κάθισα στον υπολογιστή αμέσως μετά από εσένα και, όταν μπήκα στο Gmail, με έβαλε απευθείας στον λογαριασμό σου. Τι να σου κάνω; Ας είχες φροντίσει να αποσυνδεθείς».

Τον κοιτάζω αποσβολωμένος. Χτυπάει ρυθμικά το παπούτσι του στο πόδι της καρέκλας.

«Λοιπόν; Γιατί χρησιμοποιείς ψευδώνυμο;» ρωτάει.

Πολύ ωραία ερώτηση. Χρησιμοποιώ ψευδώνυμο ώστε κάτι τύποι σαν τον Μάρτιν Άντισον να μην έχουν πρόσβα-

ση στα μυστικά μου. Προφανώς το κόλπο δε λειτούργησε και τόσο καλά.

Προφανώς με είδε που καθόμουν στον υπολογιστή.

Και προφανέστατα είμαι βλάκας με περικεφαλαία.

«Τέλος πάντων» λέει χαμογελαστός. «Αν σ' ενδιαφέρει, ο αδερφός μου είναι γκέι».

«Γιατί να με ενδιαφέρει;»

Με κοιτά με νόημα.

«Τι προσπαθείς να πεις;» ρωτάω.

«Τίποτα. Άκου, Σπίερ, δεν έχω πρόβλημα που είσαι γκέι.

Και επίσης δεν είναι και τόσο φοβερό αυτό που έγινε».

Οκέι. Μπορεί, πάντως, να προκαλέσει μια μικρή καταστροφή. Ή και μια επική, μια γιγαντιαία καταστροφή. Εξαρτάται από το αν ο Μάρτιν κρατήσει το στόμα του κλειστό.

«Πολύ άβολη φάση» λέει ο Μάρτιν.

Τι του λες τώρα;

«Τέλος πάντων» συνεχίζει. «Φαντάζομαι ότι δε θέλεις να μαθευτεί».

Ναι. Μάλλον δε θέλω. Αν και γενικά το ζήτημα του κάμινγκ άουτ δε με τρομάζει και τόσο.

Έτσι λέω τουλάχιστον.

Οκέι, μου προκαλεί μεγάλη αναστάτωση και δεν υποστηρίζω ότι ανυπομονώ να το κάνω. Όμως δε θα ερχόταν και η συντέλεια του κόσμου αν μαθευόταν. Σε ό,τι με αφορά, τουλάχιστον.

Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρω τι θα σήμαινε αυτό για τον Μπλου – εννοώ αν ο Μάρτιν κελαηδούσε. Ο Μπλου είναι μυστικοπαθής τύπος. Προσεκτικός. Το είδος του ανθρώπου που δε θα ξεχνούσε ποτέ να αποσυνδεθεί από το μείλ του. Το είδος του ανθρώπου που δε θα μου το συγχωρούσε που φέρθηκα τόσο ανεύθυνα.

Στην ουσία, λοιπόν, δεν ξέρω τι θα σήμαινε για τους δυο μας. Για τον Μπλου και εμένα. Για τη σχέση μας.

Όμως, ειλικρινά, αδυνατώ να πιστέψω ότι κάνω αυτή τη συζήτηση με τον Μάρτιν Άντισον. Αυτός έτυχε; Τόσοι και τόσοι θα μπορούσαν να είχαν μπει στο Gmail μετά από εμένα. Και να σκεφτεί κανείς ότι, αν δεν είχαν μπλοκάρει το ασύρματο δίκτυο εδώ μέσα, δε θα είχα χρησιμοποιήσει τον υπολογιστή της βιβλιοθήκης. Και ειδικά σήμερα μου ήταν αδύνατον να περιμένω να πάω σπίτι και να δω τα μείλ από το λάπτοπ μου. Εδώ δεν μπορούσα καν να περιμένω να πάω στο πάρκινγκ για να τα δω από το κινητό μου.

Επειδή το πρωί είχα γράψει κάτι πολύ σημαντικό στον Μπλου. Και ήθελα να δω αν μου είχε απαντήσει.

«Γενικά πιστεύω ότι οι άνθρωποι πρέπει να είναι άνετοι, να μην κρύβονται» λέει ο Μάρτιν. «Πρέπει απλά να είσαι ο εαυτός σου».

Μάλιστα. Ένα στρέιτ παιδί, που καλά καλά δε με ξέρει, μου δίνει συμβουλές σχετικά με το κάμινγκ άουτ. Απλά τρεμοπαίζω ειρωνικά τα βλέφαρά μου.

«Οκεί, όπως νομίζεις. Έτσι κι αλλιώς δε θα το δείξω πουθενά» λέει.

Βλακωδώς, για μια στιγμή αισθάνομαι ανακούφιση. Μετά όμως το πιάνω.

«Να το δείξεις;» ρωτάω.

Κοκκινίζει και τρίβει νευρικά το στρίφωμα του μανικιού του. Κάτι στην έκφρασή του κάνει το στομάχι μου να σφίγγεται.

«Θες να πεις... Έκανες σκρίνσοτ;»

«Λοιπόν» λέει. «Είχα σκοπό να σου μιλήσω για αυτό».

«Πάμε πάλι: Έκανες σκρίνσοτ, ρε μαλάκα;»

Σουφρώνει τα χείλη και γυρνάει τα μάτια προς το ταβάνι.

«Τέλος πάντων...» λέει. «Κοίτα, ξέρω ότι είστε φίλοι

με την Άμπυ Σάσο και έτσι σκέφτηκα να σε ρωτήσω...»

«Δεν το πιστεύω! Μήπως να επιστρέψαμε στο θέμα μας και να μου έλεγες γιατί έκανες σκρίνσοτ στα μείλ μου;»

Κάνει μια παύση. «Να, αναρωτιόμουν αν θα ήθελες να με βοηθήσεις με την Άμπυ».

Σχεδόν μου ξεφεύγει ένα γέλιο. «Εννοείς να της πω μια καλή κουβέντα;»

«Ναι, κάτι τέτοιο» λέει.

«Και γιατί δηλαδή να το κάνω;»

Με κοιτάζει με νόημα και ξαφνικά το πιάνω. Αυτό θέλει από εμένα. Να του κάνω προξενιό με την Άμπυ. Και σε αντάλλαγμα εκείνος δε θα δημοσιοποιήσει τα μυστικά μείλ μου.

Ούτε τα μείλ του Μπλου.

Χριστέ μου. Πίστευα ότι ο Μάρτιν ήταν άκακος. Ένας απλός χαζοβιόλης σπασίκλας. Και πάντα θεωρούσα ότι έχει πλάκα. Να όμως που τώρα δε γελάω.

«Ουσιαστικά με αναγκάζεις να το κάνω» λέω.

«Σε αναγκάζω; Έλα τώρα. Καμιά σχέση, δεν είναι κάτι τέτοιο».

«Και τι είναι;»

«Τίποτα δεν είναι. Απλά μου αρέσει το συγκεκριμένο κορίτσι. Και σκέφτηκα ότι θα ήθελες να με βοηθήσεις. Να με καλέσεις, ας πούμε, όταν θα βγείτε μαζί. Κάτι τέτοιο».

«Και αν δεν το κάνω; Θα ανεβάσεις τα μείλ στο φέιςμπουκ; Ή στο Tumblr;»

Χριστέ μου. Το μπλογκ *Τα μυστικά του Κριζ* στο Tumblr. Το βασιλείο του κουτσομπολιού για το λύκειο Κρίκγουντ. Την ίδια μέρα θα το έχει μάθει όλο το σχολείο.

Μένουμε για λίγο σιωπηλοί.

«Απλά θεωρώ ότι μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον» λέει τελικά ο Μάρτιν.

Καταπίνω με δυσκολία.

«Σειρά σου, Μάρτυ» φωνάζει από τη σκηνή η κυρία Ολμπράιτ. «Διαβάζεις! Πράξη δεύτερη, σκηνή τρίτη!»

«Λοιπόν, απλά σκέψου το». Σηκώνεται.

«Μα βέβαια!» λέω. «Εννοείται! Τι υπέροχη ιδέα!»

Με κοιτάζει, τον κοιτάζω...

«Τι στο διάολο θέλεις να πω;» προσθέτω τελικά.

«Καλά, όπως νομίζεις». Σηκώνει τους ώμους. Μοιάζει έτοιμος να φύγει. Αλλά τη στιγμή που τα δάχτυλά του γραπώνουν την κουρτίνα, γυρνά πάλι προς το μέρος μου.

«Έτσι από περιέργεια» λέει. «Ποιος είναι ο Μπλου;»

«Δεν έχω ιδέα. Μένει στην Καλιφόρνια».

Αν πιστεύει ότι θα δώσω στεγνά τον Μπλου, είναι γελασμένος.

Όχι, ο Μπλου δε ζει στην Καλιφόρνια. Ζει εδώ, στο Σέιντι Κρικ και πηγαίνει στο σχολείο μας. Και φυσικά δεν τον λένε στ' αλήθεια Μπλου.

Δεν αποκλείεται να είναι κάποιος που γνωρίζω. Όμως δεν ξέρω ποιος. Και δεν είμαι βέβαιος αν θέλω να μάθω.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι σήμερα αδυνατώ να τα βγάλω πέρα με τους δικούς μου. Τρώμε σε μία ώρα περίπου και αυτό σημαίνει ότι έχω στη διάθεσή μου μία ώρα για να προετοιμάσω τα διάφορα αστεία γεγονότα που πρέπει να τους αφηγηθώ. Έτσι είναι οι γονείς μου. Και δεν μπορείς απλά να τους πεις ότι το παντελόνι της καθηγήτριας των Γαλλικών ήταν σφηνωμένο στον πισινό της ή ότι ο Γκάρρετ έριξε κατά λάθος τον δίσκο με το φαγητό του στο πάτωμα. Πρέπει και να τους τα παραστήσεις. Ώρες ώρες, σκέφτομαι ότι το να τους μιλάς είναι πιο εξαντλητικό ακόμα και από το να έχεις μπλογκ.

Κι όμως, κάποτε πέθαινα για το κουβεντολόι και τον χα-

μό που γινόταν μέχρι να ετοιμαστεί το φαγητό. Και τώρα πια προσπαθώ με νύχια και με δόντια να το αποφύγω. Ειδικά σήμερα. Περνάω λοιπόν βιαστικά το λουρί στο κολάρο του Μπίμπερ και τον τραβάω γρήγορα γρήγορα έξω από την πόρτα.

Για να ξεχαστώ βάζω Tegan & Sara στο iPod μου. Όμως το μυαλό μου εξακολουθεί να είναι κολλημένο σε ένα άλλο ντουέτο: στους Μπλου & Μάρτιν. Και στο πόσο απαίσια ένιωθα στην πρόβα.

Άρα λοιπόν, ο Μάρτιν είναι τιμημένος με την Άμυ, όπως και κάθε άλλο στρέιτ σπασικλάκι στο τμήμα των προχωρημένων. Και το μόνο που μου ζητάει είναι να κανονίσω να έρθει και αυτός όταν βγω μαζί της. Εντάξει, δεν είναι και τόσο τρομερό.

Αν βέβαια εξαιρέσεις το γεγονός ότι με εκβιάζει. Και κατά συνέπεια, εκβιάζει τον Μπλου. Και αυτό με εξοργίζει.

Τελικά οι Tegan & Sara βοηθούν. Όπως και η βόλτα μέχρι το σπίτι του Νικ. Έχει μια ευχάριστη φθινοπωρινή ψύχρα και οι γείτονες έχουν ήδη στολίσει τις αυλές τους με κολοκύθες για το Χάλοουιν. Τη λατρεύω αυτή την εικόνα. Τη λατρεύω από τότε που ήμουν μικρός.

Κόβουμε δρόμο με τον Μπίμπερ στην πίσω αυλή του Νικ και από εκεί στο υπόγειο. Μπαίνω μέσα. Στην τεράστια τηλεόραση, φάτσα με την πόρτα, κατακρεουργούνται κάτι Ναΐτες ιππότες. Απέναντι, σε δύο πολυθρόνες ειδικές για γκέιμινγκ κάθονται ο Νικ και η Λία. Δείχνουν σαν να μην έχουν κουνηθεί από εδώ όλο το απόγευμα.

Ο Νικ πατάει pause. Αυτό του το αναγνωρίζω. Την κιθάρα δεν πρόκειται να την αφήσει για χάρη σου, όμως το βιντεογέιμ το σταματάει αμέσως.

«Μπίμπερ!» κάνει χαρούμενη η Λία. Το επόμενο δευτερόλεπτο εκείνος έχει ήδη βολέψει τον πισινό του στην αγκα-

λιά της και τρέμει ολόκληρος με τη γλώσσα έξω. Έχει απίστευτη τρέλα με τη Λία.

«Όχι, μην ενοχλείσαι» της λέω. «Ασχολήσου με τον σκύλο. Πες ότι δεν είμαι εδώ».

«Άχου το μωρέ... Θέλεις και εσύ να σου ξύσω τα αυτιά;»

Σκάω ένα χαμόγελο. Επιτέλους, λίγη φυσιολογική ζωή.

«Έχεις βρει τον προδότη;» ρωτάω τον Νικ.

«Τον σκότωσα ήδη» λέει εκείνος χτυπώντας απαλά το χειριστήριο.

«Καλά του ξηγήθηκες».

Η αλήθεια είναι ότι δε δίνω δεκάρα για την τύχη του προδότη, του ιππότη ή κάθε άλλου ήρωα από το βιντεογέμι. Όμως το έχω ανάγκη όλο αυτό. Έχω ανάγκη τις αιματοχυσίες των βιντεογέμι. Τη μυρωδιά του συγκεκριμένου υπογείου. Την αίσθηση οικειότητας που μου βγάζουν ο Νικ και η Λία. Τον ρυθμό που έχουν οι κουβέντες μας και οι σιωπές μας. Το κωλοβάρεμα ενός οκτωβριάτικου απογεύματος.

«Ει, Σάμιον. Ο Νικ δεν ξέρει για την υπόθεση λε βρακί ντε ποπό».

«Ω ναι. Λε βρακί. C'est une histoire touchante¹».

«Δεν ξέρω γαλλικά» λέει ο Νικ.

«Δείξ' το με παντομίμα» λέει η Λία.

Όπως φαίνεται έχω μεγάλο ταλέντο στο να αναπαριστώ βρακιά σφηνωμένα σε πισινούς.

Και μάλλον μου αρέσει το θέατρο. Μια ιδέα τουλάχιστον.

Νιώθω πια σε φάση *έκτη δημοτικού, παρέα με τον Νικ και τη Λία*. Είναι σχεδόν ανεξήγητο. Μόνο με τους δυο τους μπορώ να ζήσω αυτές τις τέλειες στιγμές βλακείας. Ο Μάρτιν Άντισον δεν έχει θέση εδώ. Ούτε και τα διάφορα σκοτεινά μυστικά.

Μονάχα απλή, αγνή βλακεία.

Η Λία ανοίγει μια χάρτινη συσκευασία με καλαμάκια και δίνει ένα στον Νικ. Πίνουν παγωμένο τσάι σε κάτι τεράστια πλαστικά ποτήρια από το Chick-fil-A. Έχω πολύ καιρό να πάω στο συγκεκριμένο φαστ φουντ. Η αδερφή μου με πληροφόρησε ότι δίνουν χορηγίες σε αντι-γκέι καμπάνιες και από τότε μου φαίνεται κάπως περίεργο να τρώω εκεί. Κρίμα, γιατί τα μιλκσέικ τους με τα Ορεο είναι αφρώδη και λαχταριστά, μια πραγματική πηγή απόλαυσης. Δεν μπορώ όμως να μιλήσω για αυτά τα πράγματα με τον Νικ και τη Λία. Μόνο με τον Μπλου μιλάω για γκέι θέματα. Με κανέναν άλλο.

Ο Νικ ρουφάει μια μεγάλη γουλιά από το τσάι του και μετά χασμουριέται και η Λία σπένδει να του χώσει ένα κομμάτι χαρτί στο στόμα. Όμως ο Νικ προλαβαίνει να το κλείσει.

Η Λία σηκώνει τους ώμους. «Θα χασμουρηθείς ξανά, πού θα πάει...»

«Γιατί νυστάζεις τόσο;» τον ρωτώ.

«Επειδή παρτάρω σκληρά. Όλη νύχτα. Κάθε νύχτα».

«Λέγοντας παρτάρεις...» κάνει η Λία. «Εννοείς ότι διαβάζεις Μαθηματικά για το σχολείο;»

«ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ, ΛΙΑ».

Ο Νικ γέρνει πίσω και χασμουριέται ξανά. Αυτή τη φορά η Λία είναι γρήγορη και το χαρτί μισομπάινει στο στόμα του. Το πιάνει και της το πετάει πίσω.

«Λοιπόν, είδα πάλι ένα από εκείνα τα παράξενα όνειρα» λέει.

Σηκώνω τα φρύδια μου. «Ίουου! Δε θέλουμε να μάθουμε».

«Όχι τέτοιου είδους όνειρα, Σάμιον».

Το πρόσωπο της Λία γίνεται κατακόκκινο.

«Εντάξει, πέρα απ' την πλάκα» λέει ο Νικ. «Είναι πολύ

παράξενα αυτά τα όνειρα. Ας πούμε χτες ονειρεύτηκα ότι ήμουν στο μπάνιο και έβαξα τους φακούς μου και δεν μπορούσα να βρω ποιος φακός πάει σε ποιο μάτι».

«Οκέι. Και μετά;» Η Λία έχει χώσει τη μούρη της στο τρίχωμα του Μπίμπερ και η φωνή της ακούγεται πνιχτά.

«Μετά τίποτα. Ξύπνησα, έβαλα τους φακούς μου κανονικά και όλα ήταν μια χαρά».

«Παίζει να ήταν το πιο βαρετό όνειρο όλων των εποχών» λέει η Λία. Μένει για λίγο σκεπτική. «Να γιατί οι θηκούλες των φακών έχουν ένδειξη δεξί-αριστερό» συμπληρώνει.

«Ή γιατί οι άνθρωποι απλά φορούν γυαλιά και δεν είναι υποχρεωμένοι να αγγίζουν τα μάτια τους». Κάθομαι στο χαλί οκλαδόν. Ο Μπίμπερ ξεγλιστρά από τα πόδια της Λία και έρχεται προς το μέρος μου.

«Άσε που ορισμένα γυαλιά σε κάνουν να μοιάζεις με τον Χάρρυ Πότερ. Σαν τα δικά σου, ας πούμε. Έτσι δεν είναι, Σάμιον;»

Μία φορά το είχα πει αυτό. Μία. Παλιά. Και από τότε μου το κοπανάνε.

«Λοιπόν, ίσως το ασυνείδητό μου να προσπαθεί να μου πει κάτι». Ο Νικ μπορεί να κολλήσει για ώρες σε κάτι τέτοια διανοουμενίστικα. «Το κεντρικό θέμα του συγκεκριμένου ονείρου είναι ολοφάνερα η όραση. Ή η απουσία της. Τι είναι εκείνο που δε βλέπω; Ποια είναι τα τυφλά μου σημεία; Πού υστερώ;»

«Στα μουσικά γούστα».

Ο Νικ γέρνει πίσω την πλάτη της πολυθρόνας και ρουφάει άλλη μια γουλιά τσάι. «Το ξέρετε ότι ο Φρόντλ μελετούσε τα δικά του όνειρα όταν ανέπτυξε τη θεωρία του; Και πίστευε πως όλα τα όνειρα είναι μια μορφή ασυνείδητης επιθυμίας».

Κοιταζόμαστε με τη Λία και μάλλον κάνουμε την ίδια

σκέψη. Ότι, κατά πάσα πιθανότητα, ο Νικ λέει απίστευτες βλακείες. Όμως τον συγχωρούμε γιατί είναι τόσο γλυκούλης. Ειδικά όταν τον πιάνουν τα φιλοσοφικά του.

Ο κανόνας, βέβαια, που έχω θέσει στον εαυτό μου είναι αυστηρός: Απαγορεύεται να ερωτευτώ κάθε αγόρι που δηλώνει στρέιτ. Και, σε κάθε περίπτωση, απαγορεύεται να ερωτευτώ τον Νικ. Η Λία, όμως, τον έχει ερωτευτεί. Είναι ολοφάνερο. Και το γεγονός αυτό προκαλεί μεγάλα προβλήματα, ειδικά τώρα που έχει μπει στην παρέα η Άμπυ.

Στην αρχή αδυνατούσα να καταλάβω γιατί η Λία αντιπαθούσε τόσο πολύ την Άμπυ. Και όσο και αν τη ρωτούσα, δεν έβγαζα άκρη.

«Α, μα είναι απλά η καλύτερη» μου έλεγε. «Είναι και μαζορέτα άλλωστε, μην το ξεχνάμε. Και είναι τόσο όμορφη και αδύνατη. Και αυτό αρκεί για να θεωρείται υπέροχη, έτσι δεν είναι;»

Είναι γεγονός ότι κανείς δεν έχει εντυφίσει στην τέχνη της ειρωνείας όσο η Λία.

Κάποια στιγμή, όμως, παρατήρησα ότι ο Νικ είχε αλλάξει θέση με τον Μπραμ Γκρίνφελντ στην ώρα του φαγητού. Ήταν μια απόλυτα μελετημένη κίνηση ώστε να αυξήσει τις πιθανότητές του να καθίσει δίπλα στην Άμπυ. Και μετά παρατήρησα τα μάτια του. Είχαν αποκτήσει το περίφημο ερωτοχτυπημένο βλέμμα του Νικ Άισνερ. Είχαμε βαδίσει σ' αυτό το γεμάτο σάλια μονοπάτι και παλιότερα, στο τέλος της τρίτης γυμνασίου, με την Έμι Έβερετ. Οφείλω πάντως να παραδεχτώ ότι υπάρχει κάτι το γοητευτικό στη συμπεριφορά του Νικ όταν γουστάρει κάποια.

Μόλις η Λία βλέπει τη συγκεκριμένη έκφραση στο πρόσωπό του, απλά μαραζώνει.

Άρα, λοιπόν, υπάρχει ένας παραπάνω λόγος να γίνω το φιλαράκι-προξενήτρα του Μάρτιν Άντισον. Αν ο Μάρτιν

και η Άμψυ τα φτιάξουν, ίσως η καψούρα του Νικ να γίνει παρελθόν. Τότε η Λία, επιτέλους, θα χαλαρώσει και η ισοροπία του κόσμου μας θα αποκατασταθεί.

Κοινώς, το πράγμα δεν έχει να κάνει μόνο μ' εμένα και τα σκοτεινά μυστικά μου. Εδώ διακυβεύονται πολύ περισσότερα πράγματα.

2

ΑΠΟ: hourtohour.notetonote@gmail.com

ΠΡΟΣ: bluegreen118@gmail.com

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 17 Οκτωβρίου, 12:06 π.μ.

ΘΕΜΑ: Re: πότε το κατάλαβες

Είναι πολύ χοτ ιστορία, Μπλου. Κατά τη γνώμη μου, το γυμνάσιο είναι κάτι σαν μια ατέλειωτη ταινία τρόμου. Εντάξει, ίσως όχι ατέλειωτη αφού τελείωσε, όμως σου αφήνει βαθιά σημάδια. Όποιος κι αν είσαι. Η εφηβεία είναι ανελέητη.

Αλήθεια, έχω περιέργεια... Τον έχεις ξαναδεί έπειτα από τον γάμο του μπαμπά σου;

Προσωπικά δεν ξέρω πότε ακριβώς το κατάλαβα. Ήταν διάφορα μικρά πράγματα. Για παράδειγμα, ένα κουφό όνειρο που είδα κάποτε με τον Ντάνιελ Ράντκλιφ. Ή που ξαφνικά, στο γυμνάσιο, πωρώθηκα με τους Passion Pit² και μετά συνειδητοποίησα ότι στην πραγματικότητα δεν ήταν λόγω της μουσικής τους.

Και μετά, στη δευτέρα γυμνασίου, τα έφτιαξα μ' εκείνο το κορίτσι. Ήταν μια από εκείνες τις καταστάσεις που και καλά «βγαίνεις» με ένα άλλο άτομο αλλά δεν πάτε πουθενά εκτός σχολείου. Και ούτε και στο σχολείο κάνετε κάτι. Νομίζω ότι απλά πιανόμασταν από το χέρι. Πήγαμε λοιπόν σαν ζευγάρι στον χορό της δευτέρας γυμνασίου, αλλά τελικά ήμουν όλο το βράδυ με τους φίλους μου. Τρώγαμε Fritos και κατασκοπεύαμε τον κόσμο κρυμμένοι κάτω από τις κερκίδες. Και σε κάποια φάση, εμφανίζεται ένα κορίτσι και μου λέει ότι η κοπέλα μου με περιμένει μπροστά στο γυμναστήριο. Υποτίθεται ότι έπρεπε να πάω να τη βρω και μάλλον έπρεπε να φασωθούμε. Τα φιλιά, βέβαια, χωρίς γλώσσα. Σε γυμνασιακό στιλ.

Ιδού λοιπόν η στιγμή του θριάμβου μου: Έτρεξα σαν φρικαρισμένο νηπιαγωγάκι και κρύφτηκα σε μια τουαλέτα. Με την πόρτα κλειστή, κουρνιασμένος πάνω στη λεκάνη για να μη φαίνονται τα πόδια μου αποκάτω. Λες και τα κορίτσια θα μπορούσαν μέσα και θα με γράπωναν. Μα το Θεό, έμεινα εκεί όλο το βράδυ. Και βέβαια δεν ξαναμίλησα στην κοπέλα μου.

Ξέχασα να σου πω ότι ήταν και του Αγίου Βαλεντίνου εκείνη τη μέρα. Γιατί, πώς να το κάνουμε, έχουμε και ένα επίπεδο.

Οπότε ναι, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας. Σίγουρα το ήξερα εκείνο τον καιρό. Κι όμως, αργότερα τα έφτιαξα και με άλλα δύο κορίτσια.

Ξέρεις κάτι; Αυτό εδώ είναι το μεγαλύτερο ιμέιλ που έχω γράψει ποτέ. Δεν κάνω πλάκα. Παίζει να είσαι ο πρώτος άνθρωπος που δέχεται στο ίνμποξ του τόσες πολλές λέξεις γραμμένες από εμένα. Εντυπωσιακό, ε;

Τέλος πάντων, νομίζω ότι θα πάω για ύπνο τώρα. Για να πω την αλήθεια, ήταν μια πολύ δύσκολη μέρα η σημερινή.

— Ζακ

ΑΠΟ: bluegreen118@gmail.com

ΠΡΟΣ: hourtohour.notetonote@gmail.com

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 17 Οκτωβρίου 8:46 μ.μ.

ΘΕΜΑ: Re: πότε το κατάλαβες

Ο πρώτος άνθρωπος ε; Είναι όντως εντυπωσιακό. Με τιμάει πολύ, Ζακ. Είναι παράξενο, επειδή ούτε και εγώ γράφω κατεβατά στα ιμέιλ. Και φυσικά δε μιλάω με κανέναν για τέτοια ζητήματα. Μόνο μ' εσένα.

Είναι φοβερό αυτό που έπαθες, κι όσο σκέφτομαι ότι σου συνέβη στο γυμνάσιο ούτε που θέλω να φαντάζομαι πόσο ρεζίλι θα 'νιωσες. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο μισούσα το γυμνάσιο. Οι πάντες σε κοίταζαν με ένα κενό βλέμμα όταν τους μιλούσες, και απαντούσαν: «Εμμ, οκέεει». Σαν να ήθελαν να σου κάνουν απόλυτα σαφές πως, ανεξάρτητα από το τι σκεφτόσουν ή ένιωθες, ήσουν τελείως μόνος. Και το χειρότερο ήταν πως και εγώ έκανα το ίδιο ακριβώς στους άλλους. Με πιάνει ναυτία και μόνο που το θυμάμαι.

Να λοιπόν τι προσπαθώ να σου πω: Χαλάρωσε και μην κατηγορείς τον εαυτό σου. Όλοι ήμασταν απαίσιοι σ' εκείνη την ηλικία.

Για να απαντήσω στην ερώτησή σου, ναι, τον ξαναείδα έπειτα από τον γάμο του πατέρα μου. Τον έβλεπα κάνα δυο φορές τον χρόνο. Η μητριά μου το έχει πολύ με τις οικογενειακές μαζώξεις. Αυτός έχει πια παντρευτεί και νομίζω ότι η γυναίκα του είναι έγκυος. Παραδόξως δε νιώθω και πολύ άβολα όταν τον βλέπω, επειδή το όλο πράγμα ήταν αποκλειστικά στο κεφάλι μου. Είναι τελείως τρελό το ότι κάποιος μπορεί να σου προκαλέσει μια ολόκληρη κρίση σεξουαλικής ταυτότητας, χωρίς καν να το γνωρίζει. Πιθανότατα στο μυαλό του θα είμαι ακόμα ο αλλόκοτος γιος του άντρα της ξαδέρφης του.

Λοιπόν, υποθέτω πως είναι κάπως κοινότοπη η ερώτηση, αλλά εγώ θα την κάνω έτσι κι αλλιώς: Αφού είχες καταλάβει πως ήσουν γκέι, γιατί τα έφτιαχνες με κορίτσια;

Λυπάμαι ειλικρινά που είχες μια τόσο δύσκολη μέρα.

— Μπλου

ΑΠΟ: hourtohour.notetonote@gmail.com

ΠΡΟΣ: bluegreen118@gmail.com

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 18 Οκτωβρίου 11:15 μ.μ.

ΘΕΜΑ: Re: πότε το κατάλαβες

Μπλου,

Ακριβώς! Το τρομερό «οκέεει». Πάντα με τα φρύδια χαμηλωμένα και το στόμα στραβό, σαν μια μικρή αλαζονική κωλοτροπίδα. Και ναι, συμφωνώ απόλυτα. Όλοι ήμασταν απαίσιιοι στο γυμνάσιο.

Το ζήτημα με τα κορίτσια είναι κάπως δύσκολο να το εξηγήσω. Απλά συνέβαινε. Η σχέση με εκείνο το κορίτσι στη δευτέρα γυμνασίου ήταν γενικά ένα χάλι, οπότε διαφέρει. Οι άλλες δύο ήταν αρχικά φίλες μου και μετά ανακάλυψα ότι τους άρεσα και έτσι τα φτιάξαμε. Και μετά τα χαλάσαμε. Και στις δύο περιπτώσεις, εκείνες ήταν που με σούταραν – και ομολογώ ότι ήταν αρκετά οδυνηρό. Με το κορίτσι που τα είχα στην πρώτη λυκείου εξακολουθούμε να είμαστε φίλοι.

Ειλικρινά, πάντως. Νομίζω ότι ο πραγματικός λόγος που τα έφτιαχνα με κορίτσια ήταν επειδή δεν πίστευα εκατό τοις εκατό πως είμαι γκέι. Ή ίσως δεν πίστευα πως ήταν κάτι μόνοιμο. Και λογικά τώρα σκέφτεσαι: «Οκέεεεει».

— Ζακ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΙΧΑΜΕΡΟ ΜΕ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΡΤΙΝ είναι ότι δεν μπορώ να το κουβεντιάσω με τον Μπλου. Δεν έχω συνηθίσει να έχω μυστικά από εκείνον.

Εντάξει, κάποια πράγματα αποφεύγουμε να τα θίξουμε στα μείλ μας. Μιλάμε για όλα τα μεγάλα και σημαντικά, αλλά αποφεύγουμε καθετί αναγνωρίσιμο, όπως τα ονόματα των φίλων μας ή τις πολύ συγκεκριμένες λεπτομέρειες γύρω από το σχολείο. Όλα εκείνα, δηλαδή, που κάποτε πίστευα πως με καθόριζαν. Παρ' όλα αυτά δε θεωρώ ότι κρατάμε μυστικά ο ένας απ' τον άλλον. Μοιάζει περισσότερο με μια σιωπηρή συμφωνία.

Αν ο Μπλου ήταν ένας αληθινός μαθητής του Κρίκγοντ, με δικό του ντουλάπι και καρτέλα προόδου και προφίλ στο φέιςμπουκ, είμαι σχεδόν σίγουρος ότι δε θα έλεγα τίποτα. Εντάξει, το ξέρω, είναι αληθινός μαθητής. Κατά κάποιον τρόπο, όμως, ζει μέσα στο λάπτοπ μου. Είναι δύσκολο να το εξηγήσω.

Εγώ τον ανακάλυψα. Και μάλιστα εκεί που κανείς δε θα φανταζόταν: Στο μπλογκ *Τα μυστικά του Κρικ*, στο Tumblr. Ήταν Αύγουστος, λίγο πριν ανοίξουν τα σχολεία. Υποτίθεται ότι στα *Μυστικά του Κρικ* ανεβάζεις ανώνυμες εξομολογήσεις ή άσχετες σκέψεις και ότι οι άλλοι μπορούν να σχολιάσουν, χωρίς όμως να σε κρίνουν. Με τη διαφορά πως, σταδιακά, το όλο πράγμα εξελίχθηκε σε μια καταβόθρα κουτσομπολιού και κακής ποιήσης και ανορθόγραφων αποσπασμάτων από τη Βίβλο. Σε κάθε περίπτωση, όμως, είναι κάπως εθιστικό.

Εκεί λοιπόν βρήκα το ποστ του Μπλου. Για κάποιο λόγο με άγγιξε, μίλησε στην ψυχή μου. Και, νομίζω, όχι μόνο εξαιτίας του γκέι θέματος. Δεν ξέρω... Ήταν κάπου πέντε γραμμές όλο και όλο, αλλά γραμματικά σωστό και παράξενα ποιητικό και γενικά τελείως διαφορετικό από οτιδήποτε είχα διαβάσει μέχρι τότε.

Βασικά μιλούσε για τη μοναξιά. Και είναι παράξενο, αφού δε θεωρώ τον εαυτό μου μοναχικό. Όμως ο τρόπος με τον οποίο ο Μπλου περιέγραφε αυτό το συναίσθημα είχε κάτι το πολύ οικείο. Λες και είχε διαβάσει τις σκέψεις μου.

Έγραφε, για παράδειγμα, ότι είμαστε σε θέση να απομνημονεύσουμε τις κινήσεις και τις χειρονομίες κάποιου, όχι όμως και να γνωρίζουμε τι σκέφτεται. Και ότι οι άνθρωποι είμαστε σαν τα σπίτια που έχουν αχανή δωμάτια και μικροσκοπικά παράθυρα.

Και ότι παρ' όλα αυτά νιώθουμε απίστευτα εκτεθειμένοι.

Και πως, επειδή είναι γκέι, νιώθει κρυμμένος και εκτεθειμένος ταυτόχρονα. Μόλις το διάβασα, αισθάνθηκα αμηχανία και πανικό, αλλά και κάποια έξαψη.

Έγραφε, ακόμη, ότι ανάμεσα στους ανθρώπους υπάρχει ένας ωκεανός. Και ότι το πιο σημαντικό πράγμα στον κό-

σμο είναι να βρεις την ακτή προς την οποία αξίζει να κολυμπήσεις.

Οκέι. Απλά έπρεπε να τον γνωρίσω.

Τελικά, βρήκα το κουράγιο να ποστάρω το μοναδικό σχόλιο που μπορούσα να σκεφτώ: «ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ». Όλα κεφαλαία. Και αποκάτω έγραψα τη διεύθυνση του μείλ μου. Του κρυφού μου λογαριασμού στο Gmail.

Όλη την υπόλοιπη εβδομάδα αγωνιούσα. Θα επικοινωνούσε άραγε μαζί μου; Και το έκανε. Αργότερα μου είπε ότι το σχόλιό μου τον είχε αγχώσει λίγο. Είναι πολύ προσεκτικός στο θέμα της ασφάλειας. Πολύ περισσότερο από εμένα, προφανώς. Βασικά, αν μάθει ότι ο Μάρτιν Άντισον έχει στην κατοχή του σκρίνσοτ με τα μηνύματά μας, θα φρικάρει στα σίγουρα. Όμως θα φρικάρει με τον δικό του τρόπο.

Κοινώς, θα πάψει να μου στέλνει μείλ.

Θυμάμαι ακριβώς πώς ένιωσα όταν είδα το πρώτο μήνυμά του στο ίνμποξ μου. Ήταν κάπως παράλογο. Ήθελε να μάθει για εμένα. Τις επόμενες μέρες στο σχολείο, ένιωθα σαν να έπαιζα σε ταινία. Σχεδόν φανταζόμουν τη φάτσα μου, σε γκρο πλαν, να προβάλλεται σε μια οθόνη.

Είναι τελείως κουφό, γιατί στην πραγματική ζωή δεν είμαι ο τύπος του πρωταγωνιστή. Αν, για παράδειγμα, έπαιζα όντως σε ταινία, θα ήμουν ο κολλητός του βασικού ήρωα. Και μέχρι να ενδιαφερθεί για εμένα ο Μπλου, δεν πίστευα πως είχα ενδιαφέρον ως άνθρωπος. Δε γίνεται λοιπόν να του το πω. Δε θέλω να τον χάσω.

Αποφεύγω τον Μάρτιν. Όλη την εβδομάδα, τόσο στην τάξη όσο και στις πρόβες, τον βλέπω που προσπαθεί να τραβήξει το βλέμμα μου. Είναι δειλία, το ξέρω. Όλη αυτή η κατάσταση με κάνει να αισθάνομαι δειλός. Επιπλέον είναι και βλακεία, επειδή έχω ήδη αποφασίσει να τον βοηθήσω. Ή,

πιο σωστά, να υποκύψω στον εκβιασμό του. Όπως και να 'χει, το γεγονός είναι ότι με αναγουλιάζει.

Στο τραπέζι είμαι διαρκώς αφηρημένος. Οι γονείς μου είναι πολύ χαρούμενοι σήμερα, επειδή είναι βραδιά *The Bachelorette*. Δεν κάνω πλάκα. Μιλώ για το ριάλιτι σόου. Το τελευταίο επεισόδιο προβλήθηκε χτες, αλλά σήμερα το πρόγραμμα έχει σύνδεση μέσω σκάιπ με το πανεπιστήμιο Γουέσλιαν, για να το συζητήσουμε με την Άλις. Είναι η καινούρια παράδοση της οικογένειας Σπίερ. Έχω βέβαια απόλυτη επίγνωση πως αυτό είναι εντελώς γελοίο.

Τι να γίνει; Έτσι ήταν πάντα η οικογένειά μου.

«Τι κάνουν ο Λίο και η Νικόλ;» με ρωτάει ο μπαμπάς χωρίς να βγάλει το πιρούνι από το στόμα. Η αντιστροφή των φύλων του Νικ και της Λία είναι η επιτομή του μπαμπαδίσου χιούμορ.

«Είναι σούπερ» λέω.

«Δολ, μπαμπά» λέει ανέκφραστα η Νόρα. Η μικρή μου αδερφή... Τον τελευταίο καιρό χρησιμοποιεί συντομογραφίες μηνυμάτων στον προφορικό λόγο. Όταν όμως στέλνει όντως μηνύματα δεν τις χρησιμοποιεί ποτέ. Υποθέτω ότι είναι μια μορφή ειρωνείας. Γυρνά προς το μέρος μου. «Σάι, είδες τον Νικ που έπαιζε κιθάρα στο προαύλιο;»

«Σαν να μου φαίνεται ότι ο Νικ προσπαθεί να ρίξει κάποια» λέει η μαμά.

Καλό, μαμά. Άκου όμως και αυτό: Στην πραγματικότητα προσπαθώ να εμποδίσω τον Νικ από το να ρίξει το κορίτσι που του αρέσει, έτσι ώστε ο Μάρτιν να μην πει σε όλο το σχολείο πως είμαι γκέι. Σας έχω αναφέρει ότι είμαι γκέι; Τι, όχι;

Αλήθεια, πώς μιλάει κανείς για αυτά τα πράγματα;

Ίσως αν ζούσαμε στη Νέα Υόρκη να ήταν διαφορετικά. Στην Τζόρτζια, όμως, δεν είναι και τόσο απλό πράγμα να

είσαι γκέι. Εμείς ζούμε λίγο έξω από την Ατλάντα, οπότε ξέρω ότι θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα. Όμως όχι ότι το Σέιντι Κρικ είναι και κανένας παράδεισος προσευετικότητας. Στο σχολείο υπάρχουν δυο τρία παιδιά που δηλώνουν ανοιχτά γκέι και γενικά τους φέρονται σκατά. Δεν τους χτυπούν, βέβαια. Όμως η λέξη «αδερφή» ακούγεται αρκετά συχνά. Πρέπει να υπάρχουν και κάποια κορίτσια που είναι λεσβίες ή μπαϊσέξουαλ, νομίζω όμως ότι με τα κορίτσια είναι διαφορετικό. Ίσως λίγο πιο εύκολο. Αν κάτι έμαθα από τις αναρτήσεις του μπλογκ, είναι το εξής: πολλά αγόρια το θεωρούν ερεθιστικό όταν ένα κορίτσι δηλώνει λεσβία.

Μάλλον, βέβαια, συμβαίνει και αντίστροφα. Υπάρχουν και κορίτσια όπως η Λία, η οποία σκιστάρει γιατί³ και τα ανεβάζει σε διάφορα σάιτ.

Κάτι προφανώς που δε με χαλάει καθόλου. Η Λία, έτσι κι αλλιώς, σκιστάρει υπέροχα.

Επίσης η Λία γουστάρει πολύ τα φαν φίξιον και κυρίως εκείνα που έχουν ομοερωτικό περιεχόμενο, κάτι που μου κίνησε την περιέργεια αρκετά ώστε το καλοκαίρι να ψάξω και να βρω διάφορα στο ίντερνετ. Δεν περίμενα ότι θα υπάρχει τόσο υλικό: Ο Χάρου Πότερ και ο Ντράκο Μαλφόν φασώνονται με εκατοντάδες τρόπους, σε κάθε ντουλάπα με ιπτάμενες σκούπες του Χόγκουαρτς. Διάλεξα τις πιο καλογραμμένες ιστορίες και έμενα ξάγρυπνος όλη νύχτα να τις διαβάζω. Ήταν δύο πολύ παράξενες εβδομάδες. Και κάπως έτσι έμαθα να βάζω πλυντήριο. Ορισμένες κάλτσες, βλέπεις, δεν μπορείς να τις αφήσεις να τις πλύνει η μαμά σου...

Μόλις τελειώνουμε το φαγητό, η Νόρα ανοίγει το σκάιπ στον σταθερό υπολογιστή του σαλονιού. Η Άλις δείχνει λίγο απεριποίητη, αλλά πιθανότατα φταίνε τα μαλλιά της – σκουρούξανθα και ανακατωμένα. Και τα τρία αδέρφια

έχουμε γελοία μαλλιά. Στο φόντο διακρίνεται το κρεβάτι της, άστρωτο και καλυμμένο με μαξιλάρια. Ένα καινούριο χαλί, στρογγυλό και μαλλιαρό, καλύπτει τα ελάχιστα τετραγωνικά μέτρα του πατώματος. Ακόμα μου φαίνεται παράξενο το ότι η Άλις συγκατοικεί με κάποιο άσχετο κορίτσι από τη Μιννεάπολις. Ας πούμε, ποιος θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι στο δωμάτιο της αδερφής μου θα υπήρχε οτιδήποτε σχετικό με κάποιο άθλημα; Και μάλιστα κάτι των Μιννεσότα Τούινς.

«Δεν έχει καλή σύνδεση. Κάτσε να... Όχι, περίμενε, είναι εντάξει. Θεέ μου! Μπαμπά, τριαντάφυλλο είναι αυτό;»

Ο μπαμπάς κρατάει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο και χαχανίζει μπροστά στην κάμερα.

Χωρίς πλάκα. Οι δικοί μου είναι τελείως πωρωμένοι με το *The Bachelorette*.

«Σάμιον! Κάνε μας τον Κρις Χάρρισον!»

Έχω αλλού το μυαλό μου. Και όχι μόνο στα σκρίνσοτ των μείλ που έχει στην κατοχή του ο Μάρτιν. Σκέφτομαι και τα ίδια τα μείλ. Από τότε που ο Μπλου με ρώτησε για τις σχέσεις μου με τα κορίτσια, νιώθω λίγο παράξενα. Αναρωτιέμαι μήπως πιστεύει ότι του λέω ψέματα πως είμαι γκέι. Απ' ό,τι κατάλαβα, όταν εκείνος συνειδητοποίησε πως ήταν γκέι, έπαψε να τα φτιάχνει με κορίτσια. Τόσο απλά.

«Λοιπόν» λέει η Άλις. «Ο Μάικλ Ντ. ισχυρίζεται ότι στη σουίτα των φαντασιώσεων απλά συζητούσαν. Να τον πιστέψουμε;»

«Ούτε κατά διάνοια, μικρή μου» απαντά ο μπαμπάς.

«Πάντα αυτό λένε» πετάγεται η Νόρα. Γέρνει το κεφάλι και παρατηρώ ότι το αυτί της έχει πέντε τρύπες, αποκάτω μέχρι πάνω.

«Συμφωνείτε;» λέει η Άλις. «Εσύ μάγκα, θα πάρεις θέση;»